

Muhammad a Konstantin Veliký

**'Abd Al-Ahad Dawūd
(Reverend David Benjamin Keldani)**

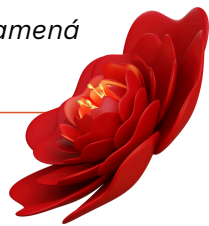
ISLAMLAND.COM

European Islamic Research Center

Muhammad a Konstantin Veliký

Sedmá kapitola knihy Daniel obsahuje nejvelkolepější a asi i nejjasnější proroctví o Božím pověření nejvýznamnějšího člověka a posla Božího, které si zaslouží pečlivé studium a nestranné zhodnocení. V Danielově prorockém vidění čtyři postavy hrozivých zvířat představují velké události lidských dějin, následující po sobě po období více než tisíce let. „Čtyři nebeské větry rozbouřily Velké moře.“ První zvíře vystupující z hlubokého moře je okřídlený lev, po něm přichází druhé zvíře ve formě medvěda držícího v zubech tři žebra. Po nich následuje třetí hrozné zvíře v podobě okřídleného čtyřhlavého levharta. Čtvrté zvíře, ještě strašnější a hrozivější než ta předchozí, je nestvůra s deseti rohy na hlavě a železnými zuby v tlamě. Mezi rohy mu poté vyroste další malý roh, čímž se tři rohy ulomí. Hle, ten roh má lidské oči a ústa, která začínají mluvit troufale proti Nejvyššímu. Uprostřed nebes se náhle v oslnivém světle objeví zjevení Věčného, jak sedí na Svém stolci (arabsky kursij) ze světelných plamenů a jehož kola jsou ze zářícího světla.[1] Vychází od Něho proudící řeka světla, milióny nebeských bytostí Mu slouží a desetitisíce z nich před Ním stojí. Koná se zvláštní zasedání soudu; knihy byly otevřeny. Tělo zvířete je spáleno ohněm, rouhačský roh je však ponechán při životě do doby, než s nebeskými oblaky přijde jistý „Barnaša“ – tedy Syn člověka – a přivedou ho až k Věčnému, od něhož dostane vladařskou moc, slávu a věčné království. Ohromený prorok přistoupí k jednomu ze zástupu a žádá ho o vysvětlení významu tohoto úžasného vidění. Dobrý anděl mu ho vyloží takovým způsobem, že celé tajemství zahalené do obrazného jazyka a jinotajů je objasněno.

[1] Původní výraz je núr, což stejně jako v arabštině znamená světlo, nikoliv oheň, pro který text používá výraz iš.

Daniel byl jakožto princ z královského rodu spolu se třemi dalšími židovskými mladíky odveden ke dvoru babylónského krále, kde byl vzdělán ve veškerém vědění Chaldejců. Žil tam až do dobytí Peršany a pádu Babylónské říše. Prorokoval pod vládou Nebukadnesara i Dareia. Biblická kritika nepřisuzuje autorství celé Knihy Danielovi, který žil a zemřel minimálně dvě století před dobytím Řeckem, které zmiňuje jménem Javan = Iónia. Prvních osm kapitol, pokud se nemýlím, je napsaných v chaldejštině a zbývající část v hebrejštině. Pro naše účely jsou však datace a autorství méně důležité než skutečné naplnění proroctví obsaženého v Septuagintě, která byla sestavena zhruba tři století před naším letopočtem (a vznikem křesťanství).

Podle andělova výkladu každé ze čtyř zvířat představuje říši. Lev s orlími křídly představuje Chaldejskou říši, která byla mocná a na nepřátele se vrhala prudce jako orel. Medvěd představuje „Mádái-Páris“, neboli Médo-perskou říši, jejíž dobytá území se rozprostírala až k Jaderskému moři a do Etiopie, držela tedy v zubech žebro z těla všech tří kontinentů východní polokoule. Třetí zvíře se svými šelmovskými vlastnostmi, hbitými skoky a dravostí, symbolizuje vítězná tažení Alexandra Velikého, jehož obrovská říše byla po jeho smrti rozdělena do čtyř států.

Anděl vykládající vidění u prvních třech říší nezachází do podrobností, na rozdíl od čtvrtého zvířete. To vysvětluje jasně a velmi podrobně, čímž je obraz z vidění zaostřený. Čtvrté zvíře je v podstatě netvor a ohromný démon. Toto je mocná Římská říše. Deset rohů je deset římských císařů, kteří pronásledovali rané křesťany. Otevřete si jakoukoliv knihu o církevních dějinách prvních tří století až k takzvanému obrácení Konstantina Velikého ke křesťanství a neuvidíte tam nic jiného než hrůzy nechvalně známých „deseti perzekucí“.

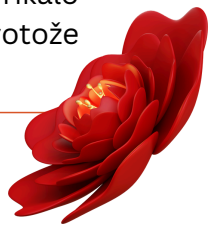
Doposud všechna tato zvířata představují „moc temnot“, konkrétně Satanovu vládu, tedy modlářství.

V této souvislosti bych rád upozornil na jasnou pravdu obsaženou v obzvlášť důležitém článku islámské víry: „Dobro i zlo pochází od Alláha.“ Víme, že staří Peršané věřili v dualismus bohů, tedy jinými slovy v princip dobra a světla a v protikladný princip zla a temnoty a v neustálý zápas těchto dvou věčných sil. Stojí za povšimnutí, že ze čtyř zvířat perskou mocnost představuje postava medvěda, který je méně lítý a krvelačný než ostatní tři a navíc pokud dokáže chodit po zadních, podobá se člověku, alespoň z dálky.

Ve veškeré křesťanské teologické a náboženské literatuře, kterou jsem přečetl, jsem nikdy nenarazil byt na jediný výrok podobný tomuto článku muslimské víry: Bůh je skutečným původcem dobra i zla. Tento článek muslimské víry je naopak křesťanskému náboženství vrcholně odporný a je zdrojem nenávisti vůči islámskému náboženství. Přesto právě toto učení Bůh výslovně sděluje Kýrovi, jehož nazývá Svým pomazaným (tedy „Kristem,“) aby Kýros věděl, že kromě Něj není žádného jiného božstva, a prohlašuje: „Já vytvářím světlo a tvořím tmu, působím pokoj a tvořím zlo, já Hospodin konám všechny tyto věci.“ (Izajáš 44:7)

Že je Bůh původcem dobra i zla ani v nejmenším neodporuje konceptu Božího dobra. Jeho pouhé popírání je však v rozporu s naprostou jednotou Všemocného. Navíc to, co označujeme či chápeme jako zlo, má dopad pouze na stvořené a je pro rozvoj a zdokonalování bytostí, ale na Boha nemá byt sebemenší vliv.

Ukončuji tuto vsuvku a podotýkám, že všechna tato divoká zvířata byla nepřáteli „svatého Božího lidu,“ jak se říkalo starým Izraelitům a raným následovníkům evangelia, protože jen oni měli pravé vědění, písmo a Boží zjevení.

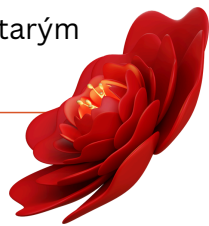

Tato zvířata Boží lid pronásledovala a zabíjela. Avšak podstata a vlastnosti malého rohu, který vyrostl na hlavě čtvrtého zvířete, byly natolik odlišné od ostatních zvířat, že sám Bůh sestoupil a ustanovil Svůj stolec v nebesích, aby soudil a odsoudil čtvrté zvíře ke zkáze. Rovněž si k Sobě nechal přivést Barnašu, Syna člověka, a učinil ho sultánem lidí, neboť jemu a „lidu svatých Nejvyššího“ byly dány šoltana, jaqar, malkutha, což značí říši, slávu a království všech lidí a národů (Daniel 7:14, 27).

Povšimněme si, že jelikož Syn člověka je vznešenější a vyššího postavení než zvířata, také jím hlásané a ustavené náboženství je nesrovnatelně svatější než to malého rohu.

Nyní se zaměříme na to, kdo je tím malým rohem. Jakmile s jistotou ztotožníme tohoto jedenáctého vládce, osoba Barnaši se tím objasní per se. Malý roh vyrostl po „deseti perzekucích“ pod vládou císařů Římské říše, která se zmítala pod čtyřmi soky, jedním z nichž byl Konstantin. Všichni usilovali o moc nad lidem, tři zemřeli, nebo padli v bitvě, a zůstal jen Konstantin jako nejvyšší svrchovaný vládce ohromné říše.

Dřívější křesťanští vykladači se marně snažili tento odporný malý roh ztotožnit s Antikristem, protestanti s římským papežem a se zakladatelem islámu (Bůh chraň!). Pozdější biblická kritika si s vyřešením této otázky čtvrtého zvířete neví rady, když ho chce ztotožnit s Řeckou říší a malý roh s Antiochem. Někteří kritici, např. Carpenter, považují Médo-perskou říši za dvě oddělená království. Tato říše však nebyla o nic víc dvěma než bývalé Rakousko-Uhersko. Výzkumy prováděné vědeckou misí francouzského učenice M. Morgana v Šúšanu (Súsách) i jinde nenechávají v této záležitosti žádné pochyby. Čtvrté zvíře nemůže být ničím jiným než starým římským světem.

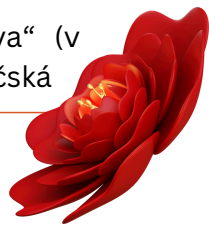
Na podporu teze, že malý roh musí být pouze Konstantin Veliký, můžeme předložit následující nezpochybnitelné argumenty:

(a) Konstantin přemohl Maximiana i oba další soky a ukončil pronásledování křesťanství. Gibbonův Úpadek a pád římské říše je podle mne nejlepší historickou knihou, která nás může poučit o těchto dobách. Nikdy nedokážete najít čtyři soky po deseti perzekucích církve vyjma Konstantina a jeho nepřátel, kteří před ním padli jako tři rohy, které padly před malým rohem.

(b) Všechna čtyři zvířata jsou ve vidění ukázána jako nemyslící bestie, ale malý roh měl lidská ústa a oči, což jinými slovy popisuje ohavnou nestvůru obdařenou rozumem a řečí. Prohlásil křesťanství za pravou víru, nechal Řím papežovi a sídlem říše učinil Byzantion, které přejmenoval na Konstantinopol. Předstíral, že vyznává křesťanství, pokřtít se však nechal až krátce před smrtí, a i to je sporné. Legenda, že se obrátil poté, co na nebi spatřil kříž, byla již dávno vyvrácena jako podvrh, stejně jako příběh Ježíše Krista vložený do Židovských starožitností Josefa Flavia.

Nepřátelství zvířat vůči věřícím v Boha bylo kruté a nelítostné, ale nepřátelství myslícího rohu bylo ďábelské a zhoubné. Jeho nepřátelství bylo pro náboženství nejničivější a nejzákeřnější, protože jeho cílem bylo pokřivit pravdu a víru. Všechny dřívější útoky čtyř říší byly pohanské; pronásledovaly a utlačovaly věřící, avšak pokřivit pravdu a víru nedokázaly. A právě tento Konstantin vstoupil mezi Ježíšovy ovečky jako věřící v rouše beránčím, vnitřně však vůbec pravým věřícím nebyl. Jak zničující a zhoubné bylo jeho nepřátelství můžeme vidět z následujícího:

(c) Roh-císař mluví „troufale“ či pronáší „velká slova“ (v chaldejštině rór bhán) proti Nejvyššímu. Pronášet rouhačská

slova o Bohu, přidružovat k Němu další bytosti a připisovat mu pošetilá jména a přívlastky jako „zploditel“ a „zplozený,“ „vycházení“ (druhé a třetí osoby,) „jednota v trojici“ a „vtělení“ znamená popírat Jeho jedinnost.

Ode dne, kdy se Bůh zjevil Abrahamovi v Uru Chaldejském, až do vyhlášení Nicejského vyznání víry a jeho prosazování Konstantinovým císařským ediktem ke zděšení a za protestů tří čtvrtin pravě věřících příslušníků církve v roce 325 n. l. nebyla Boží jedinnost nikdy takto oficiálně a otevřeně zneuctěna těmi, kdo předstírali být z Jeho lidu, jako Konstantinem a jeho bandou nevěřících církevních hodnostářů! V prvním článku této sbírky jsem ukázal omyl církví ohledně Boha a Jeho přívlastků, takže se tomuto nepříjemnému tématu nemusím znovu věnovat, neboť mi způsobuje bolest a strast když vidím, jak k Němu ti, kdo by měli dobře vědět, přidružují proroka a ducha svatého, obě vznešená Boží stvoření.

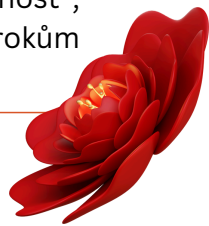
Kdyby k Bohu přidružovali Brahmů a Usira, nebo Jupitera a Vestu, jednoduše bychom to považovali za pohanskou víru. Ale když sledujeme, jak je na úroveň slávy Boha pozdvihován prorok Ježíš z Nazaretu a jeden z miliónu svatých duchů sloužících Věčnému, nenacházíme vhodné jméno pro ty, kdo v to věří, vyjma toho, které byli vždy nuceni používat muslimové, tedy přídomek „gháwún“.

Jelikož tento odporný roh pronášející troufalá slova a rouhající se proti Bohu je králem, jak to anděl vysvětluje Danielovi, a jelikož tento král byl jedenáctým císařem vládnoucím v Římě a pronásledujícím Boží lid, nemůže to být nikdo jiný než Konstantin. Jeho edikt vyhlásil víru v trojici božských osob. Starý zákon je živoucím dokumentem, který to odsuzuje jako rouhání a hrozí se toho židé i muslimové.

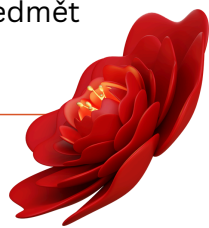
Kdyby to byl někdo jiný než Konstantin, pak vyvstává otázka, kdo by to mohl být. Již přišel a odešel, nebyl to podvodník nebo Antikrist, který má teprve přijít a jehož možná nepoznáme a neztotožníme. Pokud nepřipustíme, že tento roh už přišel, jak potom vyložíme čtyři zvířata, prvním z nichž je zajisté Chaldejská říše, druhým Médo-perská a tak dále? Pokud čtvrté zvíře nepředstavuje Římskou říši, jak můžeme vykládat třetí s jeho čtyřmi hlavami jako říši Alexandra Velikého rozdělenou po jeho smrti na čtyři státy? Následuje po Řecké říši nějaká další mocnost před Římskou říší, jejíchž deset vládců pronásledovalo věřící v Boha? Sofistika a klam nepomohou. Malý roh je jednoznačně Konstantin, i kdybychom popírali Danielovo proroctví. Nezáleží na tom, zda sedmou kapitolu knihy Daniel napsal prorok, kněží nebo čaroděj. Jistá je jedna věc, a to že její předpovědi a popisy událostí z doby přibližně před dvaceti čtyřmi stoletími jsou přesné, pravdivé a naplnily se v osobě Konstantina Velikého, jehož římská církev velmi moudře nikdy neprohlásila za svatého, na rozdíl od církve řecké.

(d) Malý roh nejen že vyrostl do hrozivějšího zjevení než ostatní, pronáší bezbožná slova proti Nejvyššímu, ale bojuje proti a hubí „svaté Nejvyššího“ (Daniel 7:25). V očích hebrejského proroka jsou lidé věřící v jediného Boha samostatným a svatým lidem. Je nespornou pravdou, že Konstantin pronásledoval ty křesťany, kteří stejně jako židé věřili v absolutní jedinstvo Boží a odvážně prohlašovali, že Trojice je falešným a pomýleným pojetím Božstva. Na koncil do Nikáje (současného İzniku v Turecku) bylo povoláno více než tisíc duchovních, z nichž pouze 318 souhlasilo se závěry koncilu, a i mezi nimi se utvořily tři odlišné frakce prosazující nejednoznačné a bezbožné výrazy „soudstatnost“, „soubytost“ a další slova úplně a naprosto cizí prorokům Izraele, ale zcela hodná „mluvícího rohu“.

Křesťané trpící pronásledováním a mučednictvím pod pohanskými císaři Říma pro to, že věřili v jediného Boha a v Jeho služebníka Ježíše, byli nyní císařským ediktem „křesťanského“ Konstantina odsouzeni k ještě horším mukám, protože odmítali uctívat služebníka Ježíše jako soupodstatného a rovného jeho Pánu a Stvořiteli! Starší a duchovní ariánského vyznání, tj. Qášiši a Mšāmšānī, jak je nazývali raní židovští křesťané, byli sesazeni či vyhnáni, jejich náboženské knihy zakázány a jejich kostely zabaveny a předány trinitářským biskupům a kněžím. Každé historické dílo o rané křesťanské církvi nám poskytne bohaté zprávy o zásadním Konstantinově úsilí ve věci trinitářského vyznání a útisku těch, kdo mu oponovali. V každé provincii dostaly církevní úřady k dispozici nemilosrdné legie. Konstantin zosobňuje hrůzovládu a krutý boj proti unitářům, které na Východě trvaly tři a půl století, než muslimové ustavili Alláhovo náboženství a převzali moc a vládu nad zeměmi pošlapanými a zničenými čtyřmi zvířaty.

(e) Mluvicí roh je obviněn, že se bude snažit změnit „doby a zákon.“ Toto obvinění vznesené proti rohu je velmi závažné. Jeho rouhačství či troufalá slova proti Nejvyššímu mohou, avšak nemusí ovlivnit další lidi, ale změnit Boží zákon a ustavené sváteční dny by přirozeně náboženství zcela rozvrátilo. Konstantinův edikt přímo porušil a zneplatnil první dvě přikázání Mojžíšova zákona o naprosté jedinství Boha – „Nebudeš mít jiného boha mimo Mne.“ – a o přísném zákazu vytváření obrazů a soch k uctívání. Prohlašovat tři osobní bytosti v Božstvu a vyznávat, že Věčný a Všemocný byl zplozen a zrozen z panny Marie je největší urážkou Božího zákona a nejhrubším modlářstvím. Vytvořit obraz k uctívání ze zlata či dřeva je dostatečně ohavné, ale vzít si za předmět uctívání smrtelníka, prohlásit ho za Boha (!) a dokonce i

uctívat chléb a víno eucharistie jako „tělo a krev Boha“ je bezbožným rouháním.

Co by mohlo být odpornější pravověrnému židovi a prorokovi jako Daniel, který od mládí nejoddaněji dodržoval Mojžíšův zákon, než nahrazení pesachového beránka významného svátku Pesachu Velikonocemi a obětí „beránka Božího“ na kříži a na tisících oltářů každý den? Zrušení dne šabatu bylo přímým porušením čtvrtého přikázání a místo toho ustavení neděle bylo svévolné a nepřátelské. Je pravda, že Korán den šabatu zrušil, ale ne proto, že by pátek byl posvátnějším dnem, ale jednoduše z toho důvodu, že židé jeho význam zkazili prohlášením, že Bůh po šesti dnech práce sedmý den odpočíval, jako kdyby byl člověkem a byl znaven. Muhammad by býval zničil kterýkoli den a jakýkoli předmět, byť sebesvátnější, pokud by se stal předmětem uctívání s úmyslem snižovat Boží velikost a slávu. Důvodem zrušení šabatu Konstantinovým výnosem bylo ustavení neděle, kdy měl Ježíš údajně vstát z mrtvých. Sám Ježíš šabat přísně dodržoval a káral židovské vůdce za to, že měli námitky proti tomu, když v něm konal dobročinné skutky.

(f) Rohu bylo umožněno vést válku proti svatým Nejvyššího po dobu zhruba tří a půl století, což je sice oslabilo a oni umdlévali, avšak nikdy se mu je nepodařilo zcela vymýtit. Ariánci věřící pouze v jediného Boha občas, například pod vládou Constantia (Konstantinova syna), Juliana a dalších, kteří byli tolerantnější, se rozhodně bránili a za věc své víry bojovali.

Následujícím důležitým tématem z tohoto úžasného vidění je ztotožnění „Barnaši,“ čili Syna člověka, který roh zničil. Věnovat se mu v budeme příštím článku.

